

ARROWS
advokátní kancelář, s.r.o.

Ústavní soud

Joštova 8
660 83 Brno

Elektronicky datovou schránkou

K sp. zn.: IV. ÚS 1140/18
Naše zn.: 505/2018
Letohrad 11.12.2018

Stěžovatelé: **1. Miroslav Kočíř**, nar. 29.11.1957
trvale bytem Klášterec nad Orlicí 228, PSČ 561 82

2. Jana Kočířová, nar. 26.7.1963
trvale bytem Klášterec nad Orlicí 228, PSČ 561 82

Právní zástupce: **Mgr. Ludvík Novotný, advokát**
se sídlem Václavské náměstí 76, 561 51 Letohrad

Účastníci řízení: **Nejvyšší soud České republiky**
Burešova 20, 657 37 Brno

Vrchní soud v Praze
Náměstí Hrdinů 1300, 140 00 Praha 4

Krajský soud v Hradci Králové
Československé armády 218, 502 08 Hradec Králové

Druhé doplnění ústavní stížnosti

Přílohy dle textu

I.

Dne 29.3.2018 stěžovatelé prostřednictvím svého právního zástupce podali ústavní stížnost, o níž je u Ústavního soudu vedeno řízení pod sp.zn. IV. ÚS 1140/18. Podáním ze dne 7.5.2018 svou ústavní stížnost doplnili o dopis Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 18.4.2018.

Tímto podáním svou ústavní stížnost doplňují o další nové skutečnosti a o další právní argumentaci, která rozvíjí jejich dosavadní právní argumentaci obsaženou v čl. V. ústavní stížnosti ze dne 29.3.2018.

II.

1. Ústavní soud v nálezu ze dne 5.10.2017 sp.zn. III ÚS 3354/16 a opětovně v nálezu ze dne 16.9.2018 sp.zn. II. ÚS 2804/18 po několika letech změnil přístup k otázce, zda zákon o návykových látkách (ZoNL) je technickým předpisem¹, kdy v těchto nálezech konstatoval, že se o technický předpis jedná.
2. Stěžovatelé však nemohou souhlasit s dalším tvrzením obsaženým v uvedených nálezech, a to že otázka nevymahatelnosti technických předpisů zákona č. 50/2013 Sb. (konopí do lékáren) **údajně není nějak relevantní**, neboť na každý pád je třeba aplikovat dosavadní prohibiční režim (§§ 4, 8 a 24 ZoNL), který jakožto předpis, přijatý před vstupem ČR do EU, **nepodléhá notifikaci**. S tím však stěžovatelé nemohou souhlasit, a to zejména z níže uvedených důvodů.
3. Přijetím povstupního liberalizačního režimu doznal předvstupní prohibiční režim odchylku v tom smyslu, že obecný zákaz nakládat s konopím – „zakazuje se pěstovat [...] konopí“ dle § 24 odst. 1 ZoNL – NEPLATÍ, pokud jsou splněny podmínky zákona konopí do lékáren obsažené v § 24a odst. 1 ZoNL: „Pěstovat konopí za léčebnými účely **může** [...]“ (zvýrazněno stěžovateli).
4. Stěžovatelé tvrdí, že právo na pěstování konopí je doprovázeno podmínkami, jako je zejména požadavek distribuce přes lékárny, **které je třeba považovat za technický předpis** ve smyslu notifikační směrnice a které jsou nevymahatelné, neboť byly přijaté po vstupu ČR do EU bez notifikace Evropské komisi v rozporu s notifikační směrnicí².
5. Jak stěžovatelé uvedli, představuje požadavek distribuce konopí přes lékárny dle § 24b odst. 2 ZoNL **technický předpis**, neboť v jeho případě se jedná o tzv. jiný požadavek při uvádění výrobku na trh ve smyslu notifikační směrnice (viz rozsudek Soudního dvora ve věci C267/03 *Lindberg*, dle jehož struktury je vypracován uvedený dokument „Porušení práva Společenství Českou republikou od účinnosti novely č. 50/2013 Sb.“)
6. Vedle požadavku distribuce přes lékárny, **přestavují technické předpisy i požadavky**, že pouze osoby s licencí mohou konopí pěstovat a dále že veškeré konopí musí být předáno SÚKL dle § 24b ZoNL, který jej dále distribuuje výlučně lékárnám. U obou požadavků se jedná o nutné předpoklady pro uvádění

1 Nález sp.zn. III.ÚS 3354/16 ze dne 5.10.2017, bod 34, uvádí: "[o] technický předpis [...] v případě zákona o návykových látkách de iure jde. Jak vyplývá z judikatury Soudního dvora [...], notifikační povinnost dle směrnice [...] se uplatňuje i v trestním řízení [...] a stanovení požadavků na určitý obsah látky nepochybně jako technickou specifikaci dle čl. 1 bodu 2. směrnice Evropského [...] kvalifikovat lze."

2 Původně směrnice 83/189/EHS, pak směrnice 98/34/ES, nyní směrnice 2015/1535/EU

konopí na trh prostřednictvím lékáren, což, jak bylo uvedeno v předchozím bodě, **představuje technický předpis.**

7. Co zbývá z dikce §§ 24a 24b ZoNL (a § 79a zákona o léčivech) po vynechání uvedených nenotifikovaných technických předpisů (požadavků na licenci, předání SÚKL a distribuci přes lékárny)? Nic jiného než **(ničím neomezené) právo na pěstování konopí dle návětí § 24a odst. 1 ZoNL „Pěstovat konopí za léčebnými účely může [pozn. stěžovatelů: každá] osoba“**
8. Znění § 24a a § 24b ZoNL (a § 79a zákona o léčivech) po vynechání uvedených nenotifikovaných technických předpisů, **tedy zní:**
9. *(1) Pěstovat konopí pro léčebné použití může ~~jen taková právnická nebo podnikající fyzická~~ [pozn. stěžovatelů: každá] osoba, které byla k této činnosti udělena licence Státním ústavem pro kontrolu léčiv. Držitel licence může pěstování konopí pro léčebné použití zahájit, jen pokud má uděleno povolení k zacházení s návykovými látkami a přípravky. [...]*
10. Uvedené tvrzení zcela odpovídá rozsudku Soudního dvora ve věci C-144/16 *Município de Palmela*, který v bodě 38 upřesnil, že „dovolávat se [...] nesděleného technického předpisu [...], postihuje jen uvedený technický předpis, a **nikoli celý právní předpis, v němž je obsažen**“.
11. Z toho vyplývá, že právní účinky zbývající části předpisů, která není technickým předpisem, jako je návětí § 24a odst. 1 ZoNL „Pěstovat konopí za léčebnými účely může“ **ZÚSTÁVAJÍ ZACHOVÁNY** s tím, že takto formulovaná norma s nespécifikovaným okruhem adresátů se nutně vztahuje **na každou osobu.**
12. Z všeho toho nutně plyne, že pokud právní řád stanoví, že pěstovat konopí za léčebnými účely lze, ale ostatní s tím související **restriktivní podmínky nemohou být vůči odsouzeným vymáhány, neboť představují neoznámené technické předpisy**, jejichž nevymahatelnosti se stěžovatelé dovolávali, je třeba dospět k závěru, že právo stanoveného návětím § 24a ZoNL na pěstování konopí za léčebnými účely **svědčí stěžovatelům** bez dalšího omezení.
13. Nutno tedy dospět k závěru, že ani režim zákona konopí do lékáren přijatý po vstupu ČR do EU nebyl Komisi oznámen v souladu s notifikační směrnicí a tudíž:
  - Je na odsouzené neaplikovatelný v částech, ve kterých stanoví technické předpisy pro nakládání s konopím (licence, distribuce přes SÚKL a lékárny),
  - Je na odsouzené aplikovatelný v části, ve které návětím § 24a ZoNL přiznává právo na pěstování konopí za léčebnými účely.
14. Na základě uvedeného je zjevné, že se prvoinstanční soudy dopustily nesprávného právního posouzení, když odbyly argumentaci stěžovatelů nezohlednily ve svém rozhodnutí a aplikovaly předvstupní **prohibiční režim §§ 4, 8 a 24 ZoNL.**
15. Nutno dodat, že obdobně se bohužel vyjádřil i Ústavní soud v nálezu sp.zn. II. ÚS 2804/18 ze dne 16.9.2018, který v podobné věci shledal, že „Stěžovatelem citované § 24a a 24b zákona o návykových látkách totiž vůbec nebyly v předmětném řízení aplikovány, **jelikož trestná činnost souvisela s porušením § 4, § 8 a § 24 téhož zákona**“.
16. Proti uvedenému svědčí nejen výše uvedená argumentace a v rámci ní recentní rozsudek Soudního dvora ve věci C-144/16 *Município de Palmela*, ale také starší ujednání judikatura **založená na rozsudku ve věci C-273/94 Komise v. Nizozemsko**. V bodě 13 tohoto rozsudku Soudní dvůr konstatoval, že „Předpis [pozn.: v našem případě zákon konopí do lékáren] odchylný se od jiného již existujícího

*technického předpisu [pozn.: v našem případě prohibiční ustanovení ZoNL] představuje technický předpis, neboť stanoví alternativní technické specifikace, jejichž dodržování je povinné. Každý, kdo se chce odchýlit od existujícího pravidla, je povinen dodržet soulad s alternativními specifikacemi za účelem vytvoření daného výrobku nebo jeho uvedení na trh". V dané věci Nizozemsko zavedlo alternativní ingredience pro výrobu másla, které do té doby byly zakázané. **Ačkoliv tak Nizozemsko zavádělo liberálnější (alternativní) režim (stejně jako v případě zákona konopí do lékáren) měla notifikace toho režimu v souladu se unijním právem nejen za důsledek, že Nizozemsko nemohlo aplikovat tuto liberálnější úpravu, ale hlavně ten následek, že ani nemohlo aplikovat svou předchozí (restriktivnější) úpravu (v našem případě prohibiční ustanovení ZoNL) a naopak muselo akceptovat všechny ingredience.***

17. Nelze než konstatovat, že s ohledem na recentní judikaturu SDEU argumenty českých soudů včetně Ústavního soudu neobstojí jako odůvodnění pro případné nepoložení předběžné otázky Soudnímu dvoru.
18. **Předběžná otázka Soudnímu dvoru tedy zní:** „Je třeba čl. 5 směrnice 20105/1535 ve světle skutečnosti, že Soudní dvůr v rozsudku ve věci C-144/16 *Município de Palmela* upřesnil, že se nevymahatelnost neoznamenaného technického předpisu vztahuje jen na dotčené technické předpisy (požadavky) a nikoliv na celý právní předpis, vykládat v tom smyslu, že české soudy musí aplikovat zákon č. 50/2013 Sb. v části, ve které přiznává návětím § 24a zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách právo na pěstování konopí, a nemohou nevymahatelnost daných technických předpisů odmítat z důvodu, že je nutno aplikovat ustanovení zákona o návykových látkách, která zakazují pěstování a nakládání s konopím a která byla přijata před vstupem České republiky do EU?“

III.

Stěžovatelé i nadále navrhují, aby Ústavní soud zrušil usnesení Nejvyššího soudu ČR č.j. 11 Tdo 1499/2017-48 ze dne 13.12.2017, rozsudek Vrchního soudu v Praze č.j. 11 To 48/2017-1036 ze dne 12.6.2017 i rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 9 T 5/2016-948 ze dne 27.2.2017, a aby stěžovatelům přiznal právo na náhradu nákladů řízení před Ústavním soudem.

Miroslav Kočíř a Jana Kočířová
v zastoupení
Mgr. Ludvík Novotný, advokát